

Чим живе та що любить новий комендант гуртожитків УГІ

Руслан Демчунь – новий комендант гуртожитків і керівник суспільно-корисної праці в Українському гуманітарному інституті (УГІ).

Понад місяць ви посідаєте цю посаду, розкажіть з якими ситуаціями ви стикаєтеся?

Мій обов'язок – виховувати, направляти, наставляти студентів, вчити їх порядку і праці. 15 років пройшло з тих пір, коли я навчався у цьому закладі. Одна справа бути студентом, зовсім інша – відповідати за студентів. Завжди прагну більшого, кращого, але гріх прабатьків – непослух, він і сьогодні створює труднощі.

Я встиг вже пережити болючий момент через відрахування одного із студентів. Непросто сказати: «Виселяйся». Так хотілося дати якусь надію, підтримку, та чимось допомогти. Я підвіз колишнього студента до метро, дав жетон та спробував знайти потрібні слова. Коли він вийшов, ми обнялися і це для мене був сигнал про те, що я зміг зі своєї сторони щось-таки зробити.

Чи справдилися ваші очікування щодо посади?

Коли навчався в УГІ, я почував себе досить добре. Думав, приїду і порину в ту ж атмосферу, але ні. На попередніх місцях служіння я вже мав достатньо авторитету, а тут потрібно його здобувати, майже з нуля. Але я свідомо погодився на це, тож готовий до нових випробувань.

На перший погляд, у вас досить скромна сім'я, чи не заважає це вам підтримувати порядок?

Це так тільки на перший погляд. Можливо, це твердження більше стосується моєї дружини. Щодо порядку, то ми в сім'ї стараємось розподіляти потроху на всіх.

Як довго ви плануєте працювати в УГІ?

На все воля Божа. В правдивості цих слів пересвідчилися не один раз в своєму житті. Пасторське життя – це поклик, тож я стараюся розпізнавати голос Божий.

Ми знаємо про вас зовсім небагато, розкажіть щось про себе.

Я народився у Львівській області, в с. Бодячів. Після закінчення школи мріяв стати міліціонером, тепер розумію, чому все склалося інакше. Свого часу працював в колгоспі бригадиром, потім директором будинку культури. В цей період я став членом Адвентистської церкви. Зараз за моїми плечима 13 пасторського практичного служіння.

Розкажіть будь ласка про вашу сім'ю, як ви проводите дозвілля, чим любите займатися?

З дружиною я познайомився в УГІ під час сесії. Тут працювали мої мама і сестра, які і розказали мені про одну дівчину. Сказали, що гарна, грає, співає, проповідує, загалом, те, що потрібно. Мені тоді було 29, тому ми не зволікали і одружилися за пів року після знайомства. Зараз маємо двох синів – Даниїла та Іллю. Вони в більшій мірі впливають на наш вибір, хобі, традиції. Діти потребують багато часу та уваги.

Вам подобається жити та працювати в студентському містечку?

Так, я вдячний Богу за можливість працювати саме тут, після останнього місця служіння на сході і тих подій, які траплялися в житті нашої сім'ї. Тож можу з впевненістю сказати, що УГІ – це куточок раю на Землі.

Альона Терещук
Джерело: ugi.edu.ua